

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΜΑΡΙΑ ΦΩΝ ΒΑΛΕΝΤΑΟΥ

Ποιές είνε ή τρομερώτερες γυναίκες του Μεγάλου γιάρω, της Μάτα Χάρι, της Όμπερ και της Τισελλύ, σκοπος. — Τα έφιαστηκα γλέντια των δέξιωματικῶν λύθητ από τούς μυστικούς πράκτορας των Γάλλων.

Πολέμου. — Τὸ τραγικὸ τέλος τῆς Μαργαρίτας Φραμί-
Ἡ ἱστορία μιᾶς ψυχῆς Γαλλίδος. — Πῶς ἔγινε κατά-
στά χαρακώματα. — Η δράσης τῆς Χ. 53. — Πῶς ἀνέκα-
— Ό τυφεκιόμως της στὸ δάσος τῶν Βενσέν.

Ω καὶ λίγες μέρες, στὸ Παρίσι καινούργησον ἐνανθηράγον βαθὺ ποὺ ἔχει τίτλο «Η ΤΡΟΦΑ ΜΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ». Αὐτὸ τὸ ἔργο ἔχει γραπτή μὲ αἰθνετικές πληρωματίσεις ἀπό τὸ πανουργεῖο τοῦ Πολέμου καὶ περιλαμβάνει συνῷ ἀπό συνταρακούτια περιπτέτεις τερρασάριων μυστικῶν πραξεών τῆς Γερμανίας, ἡ ὄντες συνέληψησιν στο γαλλικό κράτος καὶ τουφεκίσμασιν κατά τὴν διάρκεια τοῦ ἀγώνα τούλιματος των 1914 – 18. Την πρώτη εἶναι ἡ περίσταση Μαργαρίτα Φραγκίλας ἡ ὄντα συνέληψη στὸ Παρίσι καὶ τουρκική

στήριξη στις 10 Ιανουαρίου τού 1917. Ή δέντε
οη πρωμερή κατάκωσης είναι ή πεντάμορφη κ. Τισελλών πού τοπεριέ-
σθηκε κα' από την 15 Μαρτίου τού 1917 από δάσος τῶν Βενεσέν. Εί-
ταν εἶνα παραγύνοντα Μάτα Χάρη, ή θυμιάτη καταπόνηση, πού ἔπει-
σε από τη σφράγης τοῦ ἐπελεύσιου ἀστραπάδομας στις 17 Οκτωβρίου
τοῦ δύον χρόνων. Και η τέταρτη είναι κάποια κ. Όμηρος, ή δάσος του
φερεύοντας λέγοντας μῆνες ποτίν από την ἀνασκοπή κι' ἔδεισε με τὸν φά-
νατοντα τὸν ἀμαυτηρὸν κατάλογο τὸν ἐπελεύσιον τῶν καταπόνηση-
σιον.

"Οὐς σ τους φρεσκά ἔχοντα παριδόσες καὶ σημαρτασκές περιπέτειες
ἡν πότες ἀσημόλυναν τὴν κοκκίνη γνωμή μὲ τὰς σημαρτασκές λεπτού-
σεις τοῦ. Μά τι ποὺ ἐνδιώμασται εἴπει ἡ λοτοφάτης γοργετασκές καὶ
Τισελλή, ἡ δοτοῦσα καρπά τὴν ἐμπαλιά την ἐποχή ἔσχε πέστα στὴν
τραχαστική ἀπόδοσα τοῦ πολέμου καὶ ἐθνούσα τὴν μηνήν καὶ ἀντί-
τον τὸ πραγματεύσοντος γιοῦ της γιὰ τὸ καλὸ τῆς Γερμανίας. Ή κ. Τισελλή
ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ὡς ἄνια καὶ ἡ εἰζόνα της ἔχει ἀναρτηθῆ στὴν με-

Σ' αὐτὸν λοιπὸν τὸ περίφημον βι-
βλίο ποι ἀναφέρομε, ὡς πεντάμο-
ρφη κ. Τισελίν ἀπαρχούλη ἔνα σω-
ρὸν σεῖδες μὲν τὴν ἐνδιαφέρουσαν
ἱστορία της, τὴν διταῦ θά προσπα-
θίσουσε· νὰ σῆς τὴν ἀναφέροντε
δῶς μποροῦμε ποι ἱερότομερῶς.

Η πεπάνουση κ. Τισέλιδης είχε γεννηθή στο Παρίσι το 1877. Ο πατέρας της ήταν πλούσιος Γερμανός έμπορος καθόπου στην πόλη αστικωματική Λεωφόρο της γηπατόλεως, στη λευκόφρο των Ηλιούπολης. Τό μέναρό του φημιζόταν για την πολυτέλειά του. Έσει ώραιανές μέρες της έδημαρδος συγγενερονόταν ένα πλήθις έμποτών αιθιθώπων της Γαλλίας. 'Ο Ερώ φών Βαλεντίνος αγαπούσε τα μιλάν για την πολιτική και άκουγε με προσοχή όλες τις συντηρήσεις των φίλων του. Κανεὶς δὲν φωναζόταν τάν έχουμε τον τρομεσούν σίματονιδισματος.

Σ' αὐτὸ τὸ πλούσιο περιβάλλον
μὲ γάλος καὶ ἀναπόφτειρε ἡ Μα-
ρία τὸν Βαλεντίνον. Ὁ πατέρας
της τὴν λάτρευε, γιατὶ αὐτὸ τὸ
κορίτσι ήταν ἔξαιρετα ρύστον καὶ
ήταν δινατό χαρακτήρα. Κα-
ταταρανεὶς πάντα δι τὸ ἐπιθυμιόνεσθε. Η
διμερόφυτη φωναιά, δὲν ἀργοῦσε
νὰ κανήσῃ τὸ ἐνδιατείχον τῶν
πλακών φίλον τῆς ὀλογραφείας
της, πολλοὶ δὲ ἀπὸ αἵτοις τὴν ἀ-
γαπητόν ταράζουσσαν. Μά ὁ πό τε
γένεσις αὐτὸ ὄλους ήταν ὁ γηνός τοῦ
Γάλλων τραπεζίτου Τισελέν, ὁ δ-
ικαὶς πατώθωσε νὰ τὴν κάψῃ νὰ
τον προσέξῃ, νὰ τὸν σηματισθῇ
καὶ νὰ δευτῆ νὰ γίνην γιατία τα,

"Ετοι σε ήλικια έπεισε χρόνων η ώμουρφη Μαρία φων Βαλεντίνο γινόταν και τις επόμενες χρονιές η γαλλική θηρακίνη. "Όλοι πει την θεωρούσαν Αγάλιδα κι' δυτικός ζέσπασε ο τρομακτικός πώλης μως τον 1914 κι' ο Γερμανός έχρεπεινευτός ο Παρίσιος καντίνας δεν έκανε λόγο για την υπουργό της Τισελίν. "Αλλώστε η Μαρία Τισελίν έθεωρεται ότι άλωσε την Αγάλιδα. Μόνη της έδειπεται τον γιατρό της, τον νικώρα Μαρσόκ, νά κατατασθῇ στο σπαστή και νά φύγη για τό μετωπόν. "Υστειρώ από λίγο καιρό και η ίδια και η Τισελίν έφενεις μαζί μ' ένα συνεργεόν του έρθον σταύρων δηνόπιτες έτσι το παράδειγμα της καιλῆς μητέρας και της αύγουστουμπής Γαλλίδας.

Στο μετωπό δύος τα πράγματα ήταν ταῦλη διαφορετικά αὐτῷ, τα τάρανδοις καὶ ἡ ἐφέρειδής. Πολλοὶ αἰγαίσταιοι ἤχαν χώρει τὸ θάρρος ταῖς καὶ ὅπῃ τῇ μέρᾳ κυνόμενοι στὰ κραχανάματα μεθόδουν γάν να ἔσχασουν τὸν κίνδυνο που διέτρεχαν. Αντὴ η κατάστασις τοὺς γνήσιούν καὶ θέ τόσο ἀπέργη ἀμάστρην ἐπεισόδιον καὶ πολὺ σπραχτεῖς είχαν πιλησιώτες μὲ τὴ ζωὴ τους τὰ λαΐθη τῶν ἀξιοματικῶν τους.

Μά μέρα ή κ. Τιςελών έμαθε κάτι τρομερό. «Ενας αξεμπατωκός ίχε συστάσει τύ παιδί της, γιατί δεν του είργουσε ούτισι! Αλητή ή τυπερός είχε φύλαξε με απόλυτη μανιακότητα ώς τ' αυτά της, γιατί οι θετικοί νομίζουν προστατεύονται νά την οι πάσσονται, για να μήν ξέσχεψουν τοις σημαντικούς τουν.

Η κ. Τιτανίδην ἔβλαψε πάρα πολὺ τὸν ἄδειο θάνατο τοῦ πατιδοῦ τῆς καὶ ὑπερόπτους νέωνθρακού. Μέσα της εἰχε ἔταιρον τὸ αἷμα τῶν Βα-
λεντίνων. «Έτοι, ἐπειδὴς ἀρρεπότα εἰχε μαρτυρίαν τὴν δεῖτη πατρίδα της καὶ ἥψεις νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Γάγάλους ποὺ τῆς είχαν σωστώσει τὸ πα-
τέλ της. Καὶ ἔγραψε ἕνα κυριωτάτων γράμμα στὸν ὄχηγον τῆς Μυ-
τροπούς «Υπεροπίας τοῦ Βεραμίδην.

Μια δέ όμως έποει τήν απάντηση. Η Μαρία φύον Βαλεντίνου ἀπό δῶν και πηγῶν θὰ ἴηται ή Χ. 53 και θὰ συνεργάζοταν μὲ τὸν Γερμανὸν κατάσκοπον Χ. 26. Τοῦτο δέ εἰπετο γοῦν ὡς ιταῖσαν ματωπὸς σ' αὐτῶν τὸν μεταποίησην. Τίς ωρίσαν μάλιστα και τὸ διαισχιτικὸν ἀπό τὸ ὄπειο θὰ τὸν ἀνέγνωρθε. Ήταν ἔνα μεγάλο μαῆρας πολύτιμον κάλειο στὴν δεξιὰν θερψη του γιασα του χιτώνου του.

Η συνάντησης τῶν δύο κατακόκταν ἔγινε ἔνα βράδυ στὸ ίδιο συγνεγέο του Ὁρμοῦ Σταυροῦ, τοῦ πολίου προστατεύοντος ἡγαντί Η Μαρία φῶν Βελεντίνη. Ο κατάκοκτος μὲ τὴν πρόξει τὸ μαρδού κουμπὶ τοῦ χιτωνίου του. Έκείνη μέσα στὸν ἐπίδεκυ τοῦ ἀλε πυλίζει τὶς πούτες πληρωφορίες γιὰ την κατάστασι τοῦ σπραγοτέθρα.

Ἐπειδὴ δὲ κανεὶς δὲν ἴμωπετέντα τὴν κ. Πισελλόν,
εἰλξ ἀπὸντα ἐλευθερία. Κικλοφορίους στὰ διάφορα
γραφεῖα, συγκρήτους μὲ τοὺς ἀξιωματίστους τοῦ ἑπ-
τελείου καὶ τακτικά δεσχόταν τὶς προσωπῆσεις τῶν ἄ-
νωτέρων ἀξιωματικῶν, οἱ δοτοί τὴν ἔχεσαν ἀπὸ τὸ
Πατριό.

"Ετοι ἔνα σωρὸ μισθικὰ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ γνόντους γνώστα στή Μισθικὴ Υπηρεσία.

Ἐντὸς αὐτὰς ἦταν καὶ ὁ ἀσπόδιτος: Τὸν νῦν τῆς 18ης Νοεμβρίου τοῦ 1916 ὁ σπάρτος πολὺ εὔριξετο στὸν πεύκο τοιμένον τὸν μητρόπολης προσχωροῦσα καὶ θύετερό τοις γεωμετρίαις γονώμας. Αὐτῷ τὸ σχέδιο είλε τραχιτόν μητρόπολης θύεσσαν μεγάλη καταπονοῦσαν στήναται.

Πράγματοι δέ έκεινή την ακοτείνη νύχτα τῆς 18ης Νοεμβρίου οι Γάλλοι μ' ἐνθυσιασμό την ήρσαν ἔξω ὀπών

III. Model and Results

(Συνέδεση στα γέμια μελι 9252)

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΗΣ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2339)

κρυφά πάλι όγκηκε από τό σπίτι τού τοκογύλυφου. Έκεινή στη γηγεί δύμως τον αντελήφθη ένας ύπερέτης κι' άρχισε νά φωνάζει:

— «Ενας κλέφτης!... Ενας κλέφτης!... Πιάτα τον!...

Ο Πράδο, με μία σπρωξιά τόν πέταξε καταγής κι' άρχισε νά τρέχη. Οι άλλοι υπέρετες κι' οι άστυφύλακες τόν κυνήγησαν μέσως και παρ' δλους τού πυροβολισμούς του, κατώρθωσαν νά τόν περικύλωσουν και νά τόν πάσουν.

Αύτός ο μεγάλος τυχοδιώκης που είχε κατασπαταλήσει κολοσσιαίες περιουσίες, ήταν μοιραί νά πάνη στη φυλακή από ξανά!

Η δίκη του έγινε στο Παρίσι, στις 5 Νοεμβρίου τού 1888. Ο Πράδο κατηγορήθηκε ώς δολοφόνος τής Μαρίας Αγκετά. Ήλες ή παλέτες του φίλες είχαν παρουσιασθή ώς μάρτυρες. Κι' όλο τό ριστοκρατικό Παρίσι στρίκοταν στην αθίουσα τού κακουργιοδικείου, για νά παρακυλωθεί τήν πολύροπτη δίκη τού μυστηριώδων Δόν Ζουάν.

Ο Πράδο, μέχρι τέλους, δέν θέλησε ν' αποκαλύψῃ τό δυνομά του. Ωστόσο ή ένυχη τού ώς δολοφόνου δπεδείχθη με διάφορα άκληντα στοιχεία και δι περιφορμούς τυχοδιώκης καρατούμηθηκε υπέρ τό από λίγους καιρό, το πρώτη της δης Ιανουάριο τού 1889.

Ποιός ήταν δρά γε αυτός ο αινιγματικός τυχοδιώκης; «Ενας μόνο άνθρωπος δύμας αυτός, έκεινή τήν έποχή, είπε την έξις φράση, που αφήνει νά υπονοηθούν πολλά πράγματα: «Η Εύρωπη θ' αιτριχίας, άν έμαθανε από ποια όηρη έπειτα στό ωδύρικο αυτός ό άνθρωπος που παρουσιάζεται ώς Πράδο».

Κι' έτσι, έμεινε άλιτο τό αίνιγμα τής προσωπικότητος τού μεγαλυτέρου τυχοδιώκου τού περασμένου αίδιον!

ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΜΑΡΙΑ ΦΟΝ ΒΑΛΕΝΤΑΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2342)

Αιτή ή έπιπληνά τής και Τισέλλην ιντηρέζει γι' αιτήν μοιραία. Κάπιος Γάλλος καταδέσκετος θεώρεις λέγο ιπταμένη τή διαγωνή της και άρχισε νά τήν παρακαλούνθη. Μ' ίλες τής πρωφύλαξεις τής ή Μαρία φον Βαλεντάου δεν άρχισε νά πεσή στά χέρια τής γυναικής άντικαστρούσατος. «Ενα χρόνο άργοτερο σημειώθηκε ποτέ τών ώρα που προστιθούνται νά διαβιβάσην μ' έναν μάστιγμα κρυμμένο στόν κήπο τού ποικιλομούνιου μάλισταρια προφοριά.

Η Χ. Τισέλλη άγνιθήρε στήν αρχή τήν ένωσή της: «Οταν οιως δράθηκε μπροστά στό σταθμοδεικό, δέν διστάσει νά παπαλύψῃ τήν άλιτο και νά τώς έδηγηται γιατί ένωνται κατάστασης».

— «Ηδελά, τώς είσαι, νά έδειχνη τόν θένωντο τού πο δεων μου. Λαπάμα μέρον πού μ' ανεξάλληνα τόν γρήγορα και δεν μπόρεσα νά στείλω κι' άλλες χριστές Γάλλων από τών άλιτων κόσμου!»

Η Μαρία φον Βαλεντάου άπων τήν καταστήση σε διάντο την άξιοβασιτητή ψηφοφορία. Τών άλλη μέρα ένα άποστασια τήν άδιρητη στό δάσος τών Βενεσέν. Η Μαρία φον Βαλεντάου έχουν μέ έξαρτητη έπιπλεύτη τήν τοντούλα τής, έβαψε τα χειλή της και άφνηθηκε νά δέσουν τά μάτια.

— Θέλω νά ίδω, είτε στόν άξιοπατού τού έπειτεστικού άποστασιατού, τί διάντονται διά κάποια στόν διάντο...

Μ' τά ένα λεπτό ή διωριφή κ. Τισέλλη έπειτε καταγής με άστρα σφήνες στήν καρδιά της.

Κι' έτσι τέλισες ή Ιατροία μάζ από τίς πεδ άμορφες και τίς πού πολλαμένες Γερμανίδες κατασκόποις.

ZAN ΣΕ·Υ'

ΤΟ ΨΕΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2335)

ρήση ίσω...

Ο Αλαίν στέκεται τώρα μπροστά στή Τζένου πού κλαίει και κρύβει τό πρόσωπό της μέσα στά χέρια της. Σ κύριε από πάνω της τής μιλάει γλυκά, τή μαλώνει τρυφερά λόγια, ώστε σιγά-σιγά, οι λογιμοί τής Τζένου γαλήνευσον. Τέλος, δειλά, ταπεινά, ύψωνει τά μάτια της πρός τόν Αλαίν.

Έκεινος τήν κυττάζει και μέσα στά μάτια του, δέν ζωγραφίζεται ούτε δργή, ούτε οίκτος, άλλα μιά μπέρνατη άγαπη. Τής άινούτει τήν σγκαλιά του και καθώς ή Τζένου ρίγνεται σ' αστή και σφγγυεται γειάπτη έμπιστοσύνη έπανω στό στήθος του, τής φιλούριζει:

— Τρελλή! Μάτ' άγαπάω περισσότερο και καλύτερα έτσι! Γι' μ' ένδιασφέρει τό παρουσιαστικό σου... Τήν άλληστη σου είκόνα τήν έπλαση μέσα στήν καρδιά μου... Αύτη κυττάζω πάντα και τίποτε δέν θα μπορέση νά τήν παραμορφώσει και νά τήν άσχημησην λι...

CLAUDE JAN

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΓΟΒΑΚΙ ΤΗΣ ΙΝΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2348)

χίλια κομμάτια. Οι νάντες είχαν τρομοκρατηθῆ. Κι' δπως είνε διεισδύμονες σκέφθηκαν τότε ότι ή αιτία αυτής τής καταστροφής ήταν ή 'Ινές.

— Πρέπει νά τήν πετάχουμε στή θάλασσα! ούρλιασαν στόν Φερράντε. Ο διάλογος είνε άπαντα στό καράβι μας.

Κι' ο Φερράντε συμφώνησε μαζύ τους. «Εγώ δέν μπορούσα πειά νά τήν βοήθωσ. Επειδός γνωνιστού στή μέση τού καταστρώματος κι' άρχισα να προσεύχομαι. Ακούσα τήν 'Ινές πού σπάρασε στα χέρια τών δημίους τής κ' θέσερα μά δριαία άνθρωπην κραυγή, που χάθηκε μέσα στη μανιά τού τυφώνα. Τήν είχαν ρίξει στή θάλασσα!...

Καί τών ουνέθη τό θαύμα! Ή θάλασσα άρχισε νά ήμερε και τό καράβι, γλύτωσε από τό δοντιά τού Χάρου. Μά τό θάρευε ή κατάρα του θανάτου τής 'Ινές.

«Υστερά από δύο μέρες καρφωθήκε πάνω στούς όφαλους τής Γής τού Πυρός. Απ' ότι τό πλήρωμα τού καραβίου τού Φερράντε μόνο γλύτωσε πάνω στην θάλασσα. Οι άλλοι πνίγηκαν ή φαγώθηκαν από τούς καρχαρίες.

Κι' ο Γιαλιώκα, ο παραδόζος λοστρόμος τής «Σάντα Μαντλέν» τελειώντας τήν ιστορία τού έμεινε σκεπτικό γιατί δέν μπορούσε νά έληγηση πώς τό γοβάκι τής 'Ινές κ' ή ζώνη τού Φερράντε είχαν θρεβή στό στομάχι ένος καρχαρίας...

ΣΑΡΑ ΝΤΟΡΝΑΝ

ΑΧ, ΕΙΝΕ ΓΛΥΚΕΙΑ Η ΖΩΗ!...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2321)

κοιμητηρίου κι' έχυνε θάλασσα παρηγορής στήν τυραννισμένη ψυχή μου...

Η πλάσι άργιαζε, χαρούμενη, γιορτερή... Ή θλιβερή είκόνα τού νεκροταρέου έσθνε όλοτέλεα μπροστά της.. Τά είκουσα δροσέρα, και λουσιδισμένα χρόνια μου έκαναν τή σάρκα μου νά σκιρτάρη από εύτυχια, μπό σφρήγος ζωής, από λασχάρα νά ζησησαν και νά χαρά τόν ωμορφού κόσμου...

— Κι' έγω πού ήθελαν α' αυτόκτονων! είπα μέσα μου, σε μάτι στηγμή.

Η ψυχή μου πικράθηκε αμέσως, δύμας... Ή σκέψι μου πέταξε στόν πρώμα χαμένον καλό μου... Κ' ή τύψι μέ μαστίγωσε τσουχτερά, ένων δάκρυ κύλισε στά μάγουλά μου. σάν θυμία, σάν σπονδή εύλαβική και τρυφερή για τη μνήμη τού Κείνου!

— Κι' έγω...

Τήν ήθελα α' στηγμή, απ' τά τρισθαθα τής ζωτασής, τής δροσερής και σφρηγηλής και νέας κι' άνθισμένης ουτάρεξης μου, άκουστηκε μιά φωνή κυριαρχηκή, έπιτακτική, μιά φωνή, τήν δροσία μάτια προσπάθησα νά πνιξει:

— Είνε γλυκειά ή ζωή μή...

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2330)

πηγάνι στή φωτιά με λίγο θύτυρο — δύσ σια και μιά κουταλιά τής ουπάς λωμένο — αμάζεσταθή, έχουμε μιά κουτάλια μεγάλη πού νά παίρνη ώς ένα φλυτζάνι, τού τασγιασού κουρκούτη και δάκρουσε από μιά κουταλιά για κάθε τηγανίτα που θά άπλονται και γίνεται μεγάλη δύσσον ό υθύτο τού τηγανιού. «Ετοι μαγιούνται και ραντίζουμε με θώτυρο λίγο λίγο μέ φτερό τίς δάκρες για νά περνή από κάτω και μήν κολλήση ή τηγανίτα και άφοι δυνηθή λίγο τήν γυούζουμε από τήν δλλη πλευρά. Πρέπει δέ νά προσέχουμε νά μη παραφίνωνται, διότι έηρανόνται και δέν διπλώνουν κατόπιν. «Αν τυχόν δέ, θτών ψηφίδων είνε λίγο πετσιασμένες, τότε ρίχνουμε άκομά λίγο νερό στό κουρκούτη και γιαί σύτο προτού τίς τηγανίσουμε, δοκιμάζουμε μιά και κανείςζουμε νά είνε μαλακές δύο πρέπει.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΞΑΝΘΗ "Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ;

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2352)

γραφείο του χωρις νά τής πή ούτε μιά λέξη. Μά δέν μετανοούσε για τό τέχνασμά του. Είχε διακαλύψει μιά γυναικί πού σε δέντονα τόν πατέρα τής και τήν άνιστρεπτή τής. Και εύχαριστη μένος κάλεσε αμέσως στό γραφείο του τόν Φαρόλι και τό δηλώλωσε:

— Ξέρω δτι είσαι κατεργάρης, μιά έχης μιά κόρη σωστό άγγελο. Γι' αυτό σέ συγχαρώ και σου δηλώνω κιόλας συγγράμη γι' αυτή τήν ιστορία που σού είστια. Μόνο για νά τής έχης καλά μαζί μου πρέπει νά μη δώσης τή Λουζία γιά γυναίκα μου. Τής άξιζει, γιατί είνε τήμου και καλό κορίτσι και σ' άγαπατε δύο δέν δέλλεζες.

— Κι' έτσι δ ο Μάριο Καρίνι παντρεύτηκε τή Λουζία Φαρόλι. Και ζή εύτυχισμένος μ' αυτήν τήν τόσο δωματού γυναίκα του...

TZIOBANNI ΠΙΕΜΟΝΤΕ